

BEATRIZ ESTEBAN

Autora del llibre 'Seré frágil' (Planeta)

“Posar negre sobre blanc amb l'anorèxia va ser terapèutic per a mi i espero que per a molts”

Esteban (València, 1997) escriu des que era una nena. Sap el que és ser anorèctica i també ha sabut superar-ho. Ha volgut contar aquesta història per desprendre's del llast i ajudar altres persones. A *Seré frágil* ens parla de la seva història sense perdre un sol moment el somriure dels llavis.

Per què escriu la novel·la?

Quan vaig recuperar-me em vaig adonar que acaba de patir un transtorn alimentari

i que no n'havia estat conscient fins tard. Vaig pensar que aquest fet és molt comú. Un dels propòsits de la història és fer entendre que no només és una malaltia d'aparença física, sinó la dura batalla interior que s'ha de lliurar per superar-la.

La història és ficció?

Sí, però basada en una experiència que va ser molt real, que ho és encara. Un altre propòsit del llibre és que mai se m'oblidi el que vaig passar i el que va patir la gent que m'envoltava.

Ha superat la malaltia?

Estic totalment recuperada. Arriba un moment en què el malalt és capaç de distingir en els mo-

ments de debilitat – que són els pitjors – la veu sana de la malalta. Aleshores, ja tens les eines per curar-te.

La novel·la parla amb dues veus diferents.

Això és ficció, totalment. Però profito per donar el punt de vista de la malaltia des de dues persones diferents, així com la manera d'afrontar-la. No hi ha dos malalts iguals.

Quan va emmalaltir?

Cap als quinze anys. Vaig començar a recuperar-me als setze i a escriure la novel·la als

disset. Va ser una manera de recordar-me a mi mateixa que la falsa seguretat que dóna la malaltia és una trampa. Posar negre sobre blanc va ser terapèutic per a mi i espero que per a molta altra gent.

Quina és la forma de superar-ho?

S'ha de ser molt crític amb els missatges estètics amb què ens bombardeja la societat i estimar-se molt més a un mateix, a la pròpia normalitat. Cal que ens valorem més.

Abans de patir el transtorn ja volia estudiar psicologia?

(riu). No... però els psicòlegs em van ajudar moltíssim i ara estic encantada de poder-la estudiar.

Arriba un moment en què en el malalt és capaç de distingir en els moments de debilitat la veu sana de la malaltia